

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

**Evangelia Duminicii
după Înălțarea Sfintei Cruci**
Ev. Marcu 8, 34-38
Luarea crucii și urmarea lui Hristos

Zis-a Domnul: Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întregă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere.

În chipul soarelui s-a arătat Crucea în lume, și toți de luminare umplându-se, și ca spre o stea alergând, o văd pe aceasta ca pe o pricinuitoare de bunătăți, în mâinile cele sfinte, înălțată, pe care laudând-o au zis:
Bucură-te, raza Soarelui celui gândit;
Bucură-te, izvorul Mirului celui nedeșertat;
Bucură-te, chemarea lui Adam și a Evei;
Bucură-te, omorârea stăpânilor iadului;
Bucură-te, că înălțându-te, împreună acum, pe noi ne înalți;
Bucură-te, că închinându-te, pe suflete le sfințești;
Bucură-te, lauda apostolilor cea în lume propovăduită;
Bucură-te, tăria nevoitorilor cea preaiubită;
Bucură-te, Cinstită Cruce, muștrarea evreilor;
Bucură-te, lauda credincioșilor;
Bucură-te, prin care s-a surpat iadul;
Bucură-te, prin care a răsărit Darul;
Bucură-te, Cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Din Acatistul Sfintei Cruci

IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei - Sclipiri de gând împărtășite la Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Iubiți frați preoți, dreptmăritori creștini,

Duminica de astăzi este numită în conștiința Sfintei Biserici drept Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci. În bisericile noastre, în mijlocul lor, tronând la loc de cinste, Sfânta și Dumnezeiasca Cruce arată că ea este semnul binecuvântat care ne identifică pe noi, creștinii. [...] Iar astăzi, la Dumnezeiasca Liturghie, am ascultat, pe de-o parte, Cuvântul Domnului Hristos, pe de altă parte cuvântul Sf. Ap. Pavel adresat locuitorilor Galatiei Asiei Mici. Domnul Hristos a mărturisit, zicând: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8:34), iar Sf. Ap. Pavel a rostit cuvântul: „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). Aceste două cuvinte sunt așezate împreună pentru că arată starea duhovnicească la care suntem chemați să tindem și, poate, în parte, unii dintre noi, să și ajungem: la lepădarea de sine și Hristos să viețuiască în noi. [...]

(continuare în pagina a doua)

Grafică realizată de Nicoleta Aldea (10 ani)

(urmare din pag. 1)

IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei - Sclipiri de gând împărtășite la Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Ca Hristos să viețuiască în noi, suntem chemați să ne lepădăm de noi înșine. Aceasta este definiția stării duhovnicești a creștinului: o luptă permanentă, ca să se lepede de sine pentru ca Hristos să viețuiască în el.

Dumnezeiescul părinte Isaac Sirul, într-una dintre rugăciunile sale, se adresa lui Dumnezeu, zicând: „Doamne, golește-mă de mine însumi ca să mă pot umple de Tine” și cu câteva veacuri înainte Sf. Ioan Botezătorul, contemplând Taina lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu Întropat, spunea: „Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30). Starea de creștin, ca lepădare de sine și prezența lui Hristos viețuind în el, se arată în mai multe chipuri, iubiți credincioși. În primul rând, ca fundament doctrinar, este credința că Dumnezeu este Creatorul și că noi suntem făptură. Ispita dintotdeauna a umanității a fost aceea ca omul să-l înlocuiască pe Dumnezeu, să se așeze el pe sine în centrul universului, excluzându-l pe Dumnezeu, sau să trăiască, să viețuiască ca și cum Dumnezeu n-ar exista. [...]

Lepădarea de sine și prezența lui Hristos în noi se arată în al doilea rând prin întinderea noastră, în mod special prin rugăciune, să dobândim ceva din taina smereniei și să luptăm împotriva a ceea ce se numește conștiința propriei superiorități. Smerenia, sau în limbajul mai obișnuit, omenesc, decența, arată și se arată atunci când omul are în sine conștiința că lumea nu începe cu sine și nu se sfârșește cu sine, se arată atunci când omul are conștiința propriilor sale limite, se arată atunci când omul are puterea să recunoască darurile, multe și diverse, în viața celorlalți. Iar mândria, lipsa de decență, se arată când omul face tot posibilul să își arate superioritatea sa în raport cu ceilalți oameni. Este ceea ce Sf. Sofronie definea „prea-dulcea otravă” a conștiinței superiorității personale, pe care mulți dintre noi luptăm zi și noapte s-o impunem celorlalți pentru că nu o mai putem stăpâni. [...] Dar un om care luptă să

fie înveșmântat cu haina smereniei și-n același timp încercând să-și domolească, dacă nu chiar poate să-și stăpânească întru totul, conștiința superiorității personale este cel care se leapădă de sine și, drept urmare, Hristos locuiește într-însul.

În al treilea rând, lepădarea de sine și prezența lui Dumnezeu în viața noastră se arată atunci când omul dobândește gândul, mintea lui Hristos și nu se supune tuturor chemărilor duhurilor acestei lumi, cântecelor de sirenă care doresc să-l convertească spre alte orizonturi și-n cele din urmă să-l arunce întru adânc. Ce înseamnă a avea mintea lui Hristos, gândul lui Hristos și, prin aceasta, a fi lepădat de tine însuși? Înseamnă, iubiți credincioși, a avea Dumnezeiasca Scriptură ca element de referință în tot ceea ce faci să fie în conformitate cu ceea ce este prezent în Sfânta și Dumnezeiască Scriptură și-n scrierile Sfinților Părinți. Gândul lui Hristos înseamnă a dobândi prin rugăciune darul discernământului, să știi foarte clar ceea ce este întuneric și ceea ce este lumină, ceea ce este frumos și ceea ce este urât, ceea ce este bine și ceea ce este rău, iar acest dar al discernământului este cu atât mai necesar astăzi, când avem atâta haos, atâta derută și atâta confuzie, care-ncearcă pe atâtea căi să acapareze lăuntru nostru. [...] Omul care luptă să dobândească mintea lui Hristos, gândul lui Hristos și în același timp se străduiește, cât poate reuși, chiar dacă uneori mai cade, să nu se supună logicii acestei lumi, stăpânitorului acestei lumi care dorește să pună stăpânire și domnie peste inima, sufletul și mintea noastră, acest om este un om care se leapădă de sine, poartă crucea și Dumnezeu este prezent viețuind într-însul. [...]

De aceea, iubiți credincioși, în această zi numită duminica după Înălțarea Sfintei Cruci, să mergem la casele noastre având și răsunând cumva cu putere în ființa cea mai lăuntrică a vieții noastre, Cuvântul Domnului Hristos și cuvântul Sf. Ap. Pavel: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8:34) și „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20) [...]

Sfânta Cruce – importanță și semnificații (I)

Sfânta Cruce – semn creștin

Toate religiile lumii, din trecut și de azi, au avut și au semne și simboluri specifice: unele corpuri cerești (soarele, luna, stelele), altele corpuri și figuri de animale, iar altele obiecte de tot felul. În același timp, suverani și popoare, armate, instituții, asociații, familii nobile etc. au adoptat diferite simboluri reprezentative. Deosebit de toate religiile și celelalte instituții omenești, creștinismul se prezintă în fața lumii, de douăzeci de veacuri, cu cel mai simplu, dar și cel mai mare dintre semne: Sfânta Cruce. Prin comparație, nici unul dintre celelalte n-a reprezentat mai bine un fapt, un adevăr, o realitate. De ce? Pentru că Sfânta Cruce nu este un simbol mitologic, o idee, un obiect magic ori artistic, ci Altar, pe care Iisus Hristos S-a jertfit, ca să ne mântuiască.

Părinții Bisericii ne învață că Sfânta Cruce are trei semnificații: *obiect sfânt*, *semn de închinare* și *cale de urmat, misiune*. În pofida faptului că s-a vorbit și s-a scris enorm despre ea, Sfânta Cruce rămâne, în esență, o mare taină, sau *ușa tainelor* – cum frumos exprimă un vers din Acatisul Sfintei Cruci (Icos 6), așa cum de-a pururi taine rămân Sfânta Treime, Întruparea Mântuitorului, Euharistia etc., pe care le primim și le înțelegem numai prin credință. Trebuie să reținem, de asemenea, că în ierarhia liturgică Sfânta Cruce se situează imediat după Maica Domnului și înaintea sfinților. Să ne amintim că la încheierea unor slujbe (otrust) se rostește: *Hristos – Adevăratul Dumnezeuul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci și cu ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască*. În alegem, astfel, că Hristos ne mântuiește și cu puterea Crucii.

Semnificațiile și locul Crucii în cultul ortodox

Crucea ca obiect. Toate locurile și obiectele care au intrat în legătură cu viața pământească a Mântuitorului au fost consacrate prin harul izvorât asupra lor din Ființa Lui Dumnezeuască. Evenimentele deosebite ale vieții și activității Sale au dat naștere la biserici și mănăstiri vestite, în locuri ca: Betleem, Iordan, Tabor, Ierusalim, Golgota, Ghetsimani etc. Slujitori ai Bisericii, demnitari politici de bună credință și credincioși de rând, au prețuit întotdeauna locurile și obiectele despre care vorbim. Între acestea, grija împărătesei Elena (c. 248-329) pentru descoperirea Crucii de pe Golgota, aprox. în anul 327. Fericită că a găsit Sfânta Cruce, s-a îngrijit de zidirea unei biserici pe acel loc (odată cu alte 17 în Țara Sfântă). La sfințirea bisericii (335), episcopul Macarie a înălțat Crucea Domnului pe Amvon, marcând, astfel, sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci (14 sept.).

De atunci, cultul Crucii, ca obiect, s-a dezvoltat uimitor: va străjui toate bisericile creștine și casele credincioșilor, în anumite zone. Va fi prezentă pe altare, la toate slujbele Bisericii, în casele credincioșilor și chiar purtată la gât de creștinii evlavioși. În anumite țări (Egipt, de ex.), crucea este tatuată pe mâna pruncilor, la Botez, pentru a-i apăra de trecerea forțată la islam. Această practică, admirabilă prin scopul ei, poate fi înțeleasă în anumite locuri. În schimb, bine este ca fiecare creștin să poarte o cruciuliță la gât, de bun gust, dar ca pe un obiect sacru și discret, nu ca pe o podoabă oarecare și nu la un loc cu amulete ori bijuterii extravagante. Tot la capitolul *obiect* intră și troițele, de mare frumusețe pe alocuri, întâlnite pe la răspântii, în curțile bisericilor și ale oamenilor, în munți și pe dealuri etc. Trebuie cultivată și această tradiție, cu grija ca troițele să fie confecționate cu același bun gust ca și celelalte cruci și cruciulițe.

*Pr. Florin - Aurel Călugăru
(continuare în numărul viitor)*

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)
Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697
Voluntari:
*Secretar redacție/Relații Publice: tel. 0741 706 602,
Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com
Alte activități: Mihail Bogdan Trandafirescu, Paul Sârbu

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ Duminică, 19 septembrie

08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

18.00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Vineri, 24 septembrie

18:00 Slujba

Sfântului

Maslu

◆ Sâmbătă, 25 septembrie

07:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

18.00 Slujba Vecerniei

Mă rog Ție, Doamne, să pot fi frumos pe dinăuntru!

(Socrate)

Terapie pentru suflet și trup

„După părerea cercetătorilor, durerile nevindecate și dorința de răzbunare predispun spre tumori. Supărarea ca factor de stres poate fi o cauză a cancerului. Am avut fericiți ocazie să intru odată în chilia unui mare duhovnic. A intrat atunci și un grup de oameni bolnavi de cancer și am fost martorul unei discuții. Părintele a subliniat: asemenea fumului de țigară, durerea și necazul ca urmare a unei ofense, trăind în sufletul nostru, provoacă boala aceasta a cancerului. „Oncologia” roade organismul la propriu. După părerea mea, întorcându-ne cu gândul la jignirea care ne-a fost făcută, noi o retrim și ne „inflamăm” din nou și din nou. Iar demonul toarnă cu plăcere gaz pe foc: situația începe apoi să se amplifice cu detalii și fantezii, bineînțeles în detrimentul nostru. De aici și infarctul sau focarul oncologic care se transformă în tumoare canceroasă și se hrănește cu țesuturile vii prin metastaze. Ce șarpe încălzim noi la sân?! Oare jignirea valorează cât necazul nostru?! Oamenii țin minte și alimentează jignirile timp de decenii, crezând naiv că astfel îi pedepsesc pe cei vinovați. Însă în primul rând se pedepsesc pe ei înșiși. Jignirile și supărările se reflectă în plan social și duhovnicesc, ducând la conflicte lente interpersonale și la boli duhovnicești. Legea răzbunării spune așa: dacă ai făcut rău cuiva, așteaptă-te să se întoarcă la tine acest „bumerang”. (fragment din Alinarea suferințelor trupești prin mijloace duhovnicești, Konstantin Zorin)

„ Este o foarte mare greșală să nu dai și pentru alții. Că nu se rupe din tine nimic. Această milostenie ar putea să umple cerurile de mântuiți. Să știți, milă e toată Scriptura. Milă e toată Scriptura! Ce greșală mare este, căci sunt atâția oameni care, oricum , întind mâna. Fraților, să nu lăsați mâna întinsă nici când vă dă, nici când vă cere.” (Părintele Cleopa Ilie)